

istand til at indfri sit Løfte, som den foregaaende Cultusminister havde formaaet at indfri sit. Nu staaer altsaa Sagen saaledes, at der fra Cultusministeriets Side er afgivet to bindende Løfter, et til selve Menigheden om at anerkjende den ved en administrativ Handling, og et andet, givet saa at sige til Rigsdagens Folkething, om at staae Anerkjendelsen tilveie ved Hjælp en almindelig Dissenterlov; men intet af disse Tilfagn har, forekommer det mig, nogen Udfigt til at blive indfriet, hvilket jeg ikke kan Andet end i høi Grad beklage. Der er efter min fulde Overbeviisning derved tilføjet ikke blot det paagjældende Samsund, men overhovedet hele Troesfriheden i Landet en stor Uret. Jeg skal ikke ndmale dette Troesamsund nærmere; det har under alle de Forhandlinger, der have været førte, været erkjendt, at det i enhver Henseende er værdigt til i en Stat som vor at anerkjendes og at nyde alle de Rettigheder, som overhovedet kunne indrømmes noget Troesamsund. Det er erkjendt, at dets Lære, dets Dogme, dets Ritual og hele kirkelige Forsatning ere af den Bestaafenhed, at ingen som helst grundet Indsigelse kan gjøres derimod, og jeg skal ogsaa ved denne Leilighed erindre om, hvad der forøvrigt tidligere er sagt, at det hører til de Troesamsund, som baade i England og i Amerika indtage en ganske særdeles fremragende Plads. Jeg skal endnu oplyse, skjøndt dette ganske vist ikke kan siges at være noget afgjørende Beviis, hvad jeg tilfældigviis har erfaret, at Præsidenten for de forenede Stater, Abraham Lincoln, i en særlig Skrivelse til Menigheden har udtalt sin overordentlige Paastjønneelse af den hele Maade, hvorpaa den har søgt at virke under den vanskelige Krisis, hvori de forenede Stater befinde sig, saaledes, at det altsaa synes, at de episkopale Methodistere foruden at være ivrige Christne tillige ere meget gode Statsborgere.

Det forekommer mig, at det vilde være rigtig handlet af den nuværende høitærede Cultusminister, om han, der naturligviis under Trykket af de store politiske Begivenheder neppe hidtil har været istand til at fremdrage en Sag som denne, vilde vedkjende sig det bindende Tilfagn, der er afgivet, ikke af en Cultusminister, men af Cultusministeriet, og om han alt-

saa vilde foretage de Skridt, der i Skrivelse af 2den October 1863 ere lovede den episkopale methodistiske Menighed, naar den gik ind paa visse Betingelser, der nu ere indfrie. Det er derfor jeg har tilladt mig at stille det Spørgsmaal: „Er det Kirke- og Underviisningsministerens Agt at indfri det ved Skrivelse fra Ministeriet af 2den October 1863 givne Tilfagn om Anerkjendelse af det biskoppelig-methodistiske Troesamsund her i Kongeriget?“ Smidlertid bliver det nødvendigt for mig at tilspøie endnu et Spørgsmaal, for at jeg ikke skal være nødsaget til at udstrække denne Discussion længere end absolut nødvendigt. Jeg haaber, at den høitærede Minister vil besvare det Spørgsmaal, jeg her har fremsat, med et Ja, og at han vil vise sin Hengivenhed for de ved Grundloven tilfagte Friheder ved practisk at føre den igjennem ved denne Leilighed; men skulde denne Forventning stufes, skulde den høitagtede Minister see sig nødsaget til at svare Nei paa mit Spørgsmaal, vil jeg tillade mig at fortsætte med et andet, det nemlig: Hvorledes vil da den høitagtede Minister stille sig, naar der her i Thinget bliver indbragt et Lovforslag — hvilket jeg da agter at gjøre —, der gaaer ud paa, at det biskoppelig-methodistiske Troesamsund i Kongeriget Danmark anerkjendes som bestaaende og kommer til at nyde de Rettigheder, der grundlovmæssig ere tilfagte saadanne Troesamsund?

Ministerens for Kirke- og Underviisningsvæsenet:

En Hovedvanskelighed ved denne Sag, ligger i det Spørgsmaal, der er fremkommet, om den skal behandles administrativt eller ad Lovgivningsvei. Det Sidste anseer jeg igrunden for det Correcteste, men det er en Vej, jeg meget nødig vil betrede, da man derved kommer ind paa hele det store Spørgsmaal om, hvad der er blevet betegnet som en Dissenterlov, og til Forhandling af den Slags Spørgsmaal troer jeg, at Tilforholdene just ikke nu ere gunstige. Kunde Sagen derimod ordnes administrativt, vilde den vist ikke have ringe Chance for sig. Personlig Tilbøjelighed til at ende denne Sag i den Retning, som den af den næstforegaaende Cultusminister er indledet, ja næsten tilfagt ordnet,